

Sygn. akt VI ACa 85/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Ryszard Sarnowicz

Sędziowie: Małgorzata Borkowska

del. Grzegorz Tyliński (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 grudnia 2019 r. , sygn. akt XXV C (...)

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 85/20

UZASADNIENIE

Powód (...) S. A. (poprzednio (...) Bank (...) S. A.) wnosił o zasądzenie od pozwanej J. W. kwoty 249 722,77 zł.

Pozwana J. W. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2019 r. (sygn. akt XXV C (...)) Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo w całości. Rozstrzygnięcie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 15 października 2009 r., pomiędzy (...) S.A. Spółką akcyjną (...) w Polsce (jako kredytodawcą) a J. W., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą C. J. W. (jako kredytobiorcą) została zawarta Umowa Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 237.000 zł indeksowanego do waluty obcej – euro ((...)) (§ 1 ust. 1 i 2 umowy) z przeznaczeniem na refinansowanie dotychczasowych zobowiązań oraz finansowanie działalności bieżącej (§ 2 umowy). Jako okres kredytowania wskazano 120 miesięcy od dnia postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy (§ 3 ust. 1 umowy). W § 4 ust. 1 pkt 4 wskazano, że kredytobiorca zobowiązany jest do poniesienia w związku z kredytem m. in. odsetek od wykorzystanego kredytu, przy czym odsetki naliczane są każdego dnia począwszy od dnia uruchomienia kredytu od wykorzystanej kwoty kredytu, według zmiennej stopy procentowej opartej o zmienną stawkę bazową banku oraz stałą marżę banku w wysokości 1,50 p. p., przy czym marża banku miała zostać obniżona do 0,00 p. p.

najpóźniej od początku okresu odsetkowego, następującego po dniu, w którym kredytobiorca dostarczy do banku dokumenty potwierdzające prawomocne ustanowienie zabezpieczeń kredytu (§ 4 ust. 2 umowy). W punkcie V. tej umowy kredytowej wskazano, iż w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia; w takim przypadku, kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty całego niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i kosztami, wynikającymi z umowy najpóźniej w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia umowy.

W dniu 22 października 2010 r. strony zawarły Porozumienie o restrukturyzacji kredytu udzielonego pozwanej na podstawie Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15 października 2009 r., którym m. in. wydłużono okres spłaty kredytu o czterdzieści osiem miesięcy (§ 2 ust. 1 porozumienia). W dniu 28 marca 2012 r. strony zawarły Aneks z dnia 28 marca 2012 r. do Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15 października 2009 r., zmienionej Porozumieniem z dnia 22 października o restrukturyzacji kredytu, którym określono termin spłaty rat kapitałowo-odsetkowych na dwudziesty piąty dzień każdego miesiąca. W dalszej kolejności strony zawarły w dniu 12 grudnia 2013 r. – oznaczony jako (...) - aneks do Porozumienia z dnia 22 października 2010 r. o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15 października 2009 r. wraz z późniejszymi zmianami, w którym ustalono ostateczny termin spłaty ostatecznej kwoty restrukturyzacji na sto dwadzieścia jeden miesięcy od dnia wejścia w życie Porozumienia.

Sąd Okręgowy ustalił również, iż w dniu 6 maja 2015 r. powód skierował do pozwanej wypowiedzenie Aneksu nr (...) do Porozumienia z dnia 22 października 2010 r. o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15 października 2009 r. wraz z późniejszymi zmianami, z zachowaniem trzydziestojednodniowego okresu wypowiedzenia, wzywając pozwaną do zapłaty zadłużenia kredytowego w kwocie 223.041,97 zł i wskazując, że w razie braku uiszczenia zaległości, bank wystawi bankowy tytuł egzekucyjny. Wypowiedzenie to zostało doręczone pozwanej w dniu 13 maja 2015 r. W dniu 19 stycznia 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie trzech dni od otrzymania pisma do zaspokojenia wszystkich wymagalnych należności banku na dzień 18 stycznia 2017 r., w łącznej kwocie 249 722,77 zł. Wezwanie to zostało zwrócone do powoda z adnotacją: „Zwrot, adresat nieznan pod tym adresem”.

Ponadto przedmiotem ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji było również to, iż w dniu 19 września 2011 r. (...) S. A. z siedzibą w A. w trybie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, utworzył bank krajowy pod nazwą (...) S. A., który przejął wszystkie prawa i obowiązki (...) S. A. związane z działalnością oddziału (...) S. A. Spółka akcyjna Oddział w Polsce. Następnie, w dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S. A. połączył się z (...) S.A. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych, w wyniku czego nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) S.A. na (...) Bank (...) S. A. W dniu 31 października 2018 r. w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k. s. h. doszło do przeniesienia na bank (...) S. A. części majątku dzielonego banku (...) S. A.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy zważył, iż powództwo banku nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, iż powodowy bank nie wykazał, jakoby w sposób prawidłowy i skuteczny wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej oraz dokonał skutecznego wypowiedzenia tej umowy, co wiązałoby się z wymagalnością dochodzonego pozwem roszczenia. Sąd Okręgowy zwrócił tu uwagę, iż zgodnie z art. 75c ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.), jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W myśl ust. 2 w wezwaniu tym bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Na tym tle zwrócono uwagę, iż powód dla wykazania dochodzonych przez siebie roszczeń, wraz z pozwem inicjującym niniejsze postępowanie, przedłożył jedynie wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej w dniu 19 stycznia 2017 r. W wezwaniu tym powód wezwał pozwaną do zaspokojenia wszystkich wymagalnych należności banku na dzień 18 stycznia 2017 r. w łącznej kwocie 249 722,77 zł, zakreślając przy tym na wykonanie zobowiązania termin zaledwie trzech dni od otrzymania pisma. Skierowane do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 19 stycznia 2017 r. nie spełniało przewidzianych wymogów ustawowych. Po pierwsze termin zakreślony pozwanej na spłatę zaległości został

określony na termin krótszy niż czternaście dni roboczych. Po drugie, bank nie poinformował przy tym pozwanej o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Poprzednio dokonane restrukturyzacje zobowiązania kredytowego nie miały w tym zakresie żadnego znaczenia, a to wobec braku wykazania przez powoda, aby uprzednio wzywał on już pozwaną do spłaty zadłużenia. Ponadto powód nie wykazał, aby wezwanie do zapłaty z dnia 19 stycznia 2017 r. zostało doręczone pozwanej w sposób skuteczny - korespondencja skierowana do pozwanej została wysłana na jej nieaktualny adres (ul. (...), B.), a ponadto została ona zwrócona do nadawcy bez podwójnej awizacji z adnotacją: "zwrot, adresat nieznan pod tym adresem". Brak zatem podstaw do uznania skuteczności doręczenia pozwanej ww. wezwania do zapłaty.

Sąd Okręgowy zwrócił ponadto uwagę, iż wystosowanie do dłużnika kredytowego wezwania do zapłaty z tytułu zadłużenia kredytowego jest warunkiem skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej. Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, przy czym termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określią w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni. Jednocześnie, co istotne, w punkcie V. umowy kredytowej również wskazano, iż w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia; w takim przypadku, kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty całego niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i kosztami, wynikającymi z umowy najpóźniej w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia umowy. Na tym tle Sąd I instancji zwrócił uwagę, iż powód w żaden sposób nie wykazał, jakoby dokonał skutecznego wypowiedzenia względem pozwanej przedmiotowej Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) zawartej w dniu 15 października 2009 r. Powód przedłożył do akt niniejszej sprawy jedynie datowane na dzień 6 maja 2015 r. wypowiedzenie Aneksu nr (...) do Porozumienia z dnia 22 października 2010 r. o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15 października 2009 r. wraz z późniejszymi zmianami. Wypowiedzenia samego tylko aneksu do umowy kredytowej nie sposób natomiast uznać za wypowiedzenie umowy kredytowej jako takiej. Powodowało ono jedynie wypowiedzenie zmienionych warunków umowy, w związku z czym za obowiązujące i wiążące strony uznać należało poprzednio obowiązujące postanowienia umowne. W ocenie Sądu brak jest dowodu na to, aby powodowy bank dokonał względem pozwanej wypowiedzenia Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15 października 2009 r. Brak także dowodu na to, aby wypowiedzenie takie zostało w sposób skuteczny doręczone pozwanej. Wobec niewykazania przez stronę powodową skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej łączącej strony niniejszego postępowania niemożliwe było stwierdzenie, aby roszczenie dochodzone niniejszym pozwem było wymagalne i aby powód mógł skutecznie dochodzić ww. roszczeń w stosunku do pozwanej.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 grudnia 2019 r. wniósł powód (...) Bank (...) S. A. w W., zaskarżając go w całości i zarzucając:

I. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy tj:

1) art. 339 § 2 k. p. c. poprzez odmowę wydania wyroku zaocznego zasądzającego dochodzoną przez powoda kwotę, podczas gdy powód przedstawił dowody potwierdzające fakt zawarcia umowy kredytowej z pozwaną, wysokość roszczenia, a ponadto fakt skutecznego wypowiedzenia Umowy a pozwana na żadnym etapie postępowania nie ustosunkowała się do twierdzeń pozwu, w związku z czym Sąd był zobowiązany do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda;

2) art. 230 k. p. c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie przez Sąd za przyznane twierdzeń strony powodowej o okolicznościach faktycznych, podczas gdy z uwagi na niewypowiedzenie się przez pozwaną co do tych twierdzeń, okoliczności powinny być uznane przez Sąd za przyznane;

3) art. 233 § 1 k. p. c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, pozbawionej

wszechstronnego i obiektywnego rozważenia całości materiału dowodowego i wyciągnięcie na tej wadliwej podstawie bezpodstawnych i niezgodnych z rzeczywistym stanem faktycznym wniosków leżących u podstaw wyroku, w szczególności przez uznanie, że powód pismem z dnia 6 maja 2015 roku wypowiedział jedynie aneks do umowy kredytowej, a nie całą umowę, podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu, prowadzi do wniosku, że wypowiedzenie dotyczyło całej umowy;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art. 75c ustawy - Prawo bankowe poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że wypowiedzenie nie było skuteczne, bowiem powód nie wezwał pozwanej do zapłaty i nie poinformował o możliwości złożenia o restrukturyzację kredytu, podczas gdy umowa kredytowa została rozwiązana w dniu 21 czerwca 2015 roku na skutek wypowiedzenia, które zostało wysłane do pozwanej pismem z dnia 6 maja 2015 roku, tj w czasie gdy art. 75c prawa bankowego nie obowiązywał, bowiem został dodany z dniem 27 listopada 2015 r. przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 września 2015 r. (Dz. U. poz. 1854) zmieniającej ustawę - Prawo bankowe

2) art. 65 § 1 i 2 k. c poprzez jego niezastosowanie i dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie zgodnie z pozwem, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, a w każdym ewentualnym przypadku zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za postępowanie w I instancji oraz za postępowanie w II instancji, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego była zasadna, albowiem podniesione w niej zarzuty okazały się być trafne.

Za pierwszoplanowy Sąd Apelacyjny uznaje zarzut naruszenia art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1896 ze zm.). Zwrócić należy uwagę, iż uregulowanie to zostało wprowadzone do obrotu prawnego z dniem 27 listopada 2015 r. w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854). Treść uregulowań intertemporalnych zawartych w ustawie nowelizacyjnej nie wskazuje na retroaktywne oddziaływanie tego uregulowania. Przeciwnie – treść art. 12 ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo - kredytowe, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, prowadzić winien do wniosku o prospektywnym oddziaływaniu tak wprowadzonej regulacji. W takiej sytuacji art. 75c ustawy – Prawo bankowe nie znajduje zastosowania do wypowiedzeń umów, które miały miejsce przed dniem 27 listopada 2015 r. Tym samym nie może znajdować zastosowania do dokonanego przez bank wypowiedzenia, które nastąpiło w dniu 6 maja 2015 r. Tym samym zarzut naruszenia art. 75c ustawy – Prawo bankowe zawarty w apelacji powoda należało uznać za trafny.

Za trafny należało uznać również zarzut naruszenia art. 233 k. p. c., w zakresie w jakim skarżący zarzuca nieprawidłowe ustalenia co do tego, iż powód nie dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej. W tym zakresie zwrócić należało uwagę, iż jakkolwiek powód dokonał wypowiedzenia aneksu nr (...) w dniu 6 maja 2015 r., jednakże zgodnie z § 9 ust. 6 Aneksu nr (...) o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie Umowy Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem EURO nr (...) z dnia 15/10/2009 wraz z późniejszymi zmianami – wypowiedzenie Porozumienia jest jednoznaczne z wypowiedzeniem Umowy, a wypowiedzenie Umowy jest jednoznaczne z wypowiedzeniem niniejszego Porozumienia. Porozumienie może zostać wypowiedziane przez Bank bez wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym we wszystkich przypadkach wskazanych w Regulaminie, jako powody wypowiedzenia umowy oraz Porozumienia przez Bank, a także we wskazanych przypadkach – m. in. nie wywiązywania się przez Kredytobiorcę z obowiązków i postanowień niniejszego Porozumienia lub przekazania Bankowi przez Kredytobiorcę nieprawdziwych informacji lub oświadczeń (pisownia oryginalna). Dopuszczalność tego rodzaju klauzuli umownej nie wzbudza wątpliwości na

tle art. 353¹ k. c. W świetle tego uregulowania wypowiedzenie Aneksu dokonane pismem z dnia 6 maja 2015 r. powinno zostać uznane za równoznaczne w wypowiedzeniu umowy kredytu rozwojowego. Kwestia ta pozostawała poza przedmiotem oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy. Te rozważania prowadzą do wniosku, iż zasadny był także ostatni z zarzutów naruszenia prawa materialnego – art. 65 k. c.

Zwrócić należy uwagę, iż w Aneksie nr (...) z dnia 12 grudnia 2013 r. J. W., jako adres wskazywała: (...)-(...) B., ul. (...). Wypowiedzenie z dnia 6 maja 2015 r. zostało doręczone właśnie na tak wskazywany przez pozwaną adres, pod którym zostało odebrane przez dorosłego domownika - matkę pozwanej. Odebranie wezwania przez osobę bliską adresatowi pod wskazywanym przez niego adresem stwarza pewne domniemanie faktyczne, iż takie oświadczenie zostało w sposób prawidłowy dostarczone do adresata (art. 61 § 1 k. c.), a tym samym wywołało stosowne skutki materialnoprawne. Sąd Okręgowy uznając, iż kwestia ta powinna być oceniona przez niego z urzędu (pозwana w tym zakresie nie wdała się w spór), rozważania tego rodzaju całkowicie pominął, jak również nie ocenił, czy gdyby pozwana istotnie zmieniła adres zamieszkania, to czy brak powiadomienia przez nią o tej okoliczności, winien nieść negatywne skutki dla banku, czy też raczej dla niej. Na tym tle z jednej strony należało zwrócić uwagę, iż bank nie dysponuje dostępem do bazy PESEL, a tym samym nie został wyposażony w instrumenty, przy pomocy których mógłby adres pozwanej ustalić, z drugiej zaś – iż umowa kredytowa została zwarta w związku z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą, która może być prowadzona również poza miejscem stałego zameldowania pozwanej. Tym samym nie można kategorycznie wykluczyć, iż adres, na który dokonano doręczenia powyższego wypowiedzenia jest prawidłowym adresem.

Mając na uwadze, iż zarzuty naruszenia art. 233 k. p. c. oraz art. 75c ustawy – Prawo bankowe okazały się być w ocenie Sądu Okręgowego trafne, ocena pozostałych zarzutów stała się bezprzedmiotowa. Ogólnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 339 § 2 k. p. c. Sąd może nie przyjąć za prawdziwe twierdzeń faktycznych o okolicznościach przytoczonych w pozwie, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W takiej sytuacji jednak Sąd Okręgowy powinien wskazać jakiego rodzaju wątpliwości wzbudzają twierdzenia powoda, względnie na czym polega stwierdzona obejście prawa. Nie jest rolą sądu powszechnego formułowanie twierdzeń i zarzutów w zastępstwie nieaktywnej strony postępowania. Z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku istotnie wnioskować należało, iż Sąd Okręgowy nakładając na powoda obowiązek dowodzenia, przyjął iż pasywna postawa pozwanej jest tożsama z wdaniem się przez nią w spór co do wszystkich twierdzeń formułowanych przez powoda. To spostrzeżenie prowadzi do wniosku, iż również zarzut naruszenia art. 339 § 2 k. p. c. należało uznać za zasadny. Zarzut ten wyprzedza kolejny z zarzutów naruszenia prawa procesowego – art. 230 k. p. c., który znajduje zastosowanie, gdy strona działa w postępowaniu, a tylko w stosunku do niektórych twierdzeń strony przeciwnej zachowuje się pasywnie.

Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, iż Sąd Okręgowy wykraczając poza ramy określone w art. 339 § 2 k. p. c. z naruszeniem art. 75c ustawy – Prawo bankowe oraz oceniając w sposób wybiórczy zaoferowany przez powoda materiał procesowy doszedł do nieprawidłowego wniosku o braku wypowiedzenia łączącego strony stosunku prawnego przez powodowy bank. Fragmentarycznie również dokonał oceny doręczenia wypowiedzenia pozwanej, uznając, iż okoliczność ta nie została wykazana. Jak już wskazano stanowisko to nie było prawidłowe. Przesądzić należy, iż tryb wskazany w art. 75c ustawy – Prawo bankowe w realiach niniejszej sprawy nie znajduje zastosowania do wypowiedzenia z dnia 6 maja 2015 r., a nadto iż wypowiedzenie to w związku z treścią § 9 ust. 6 Aneksu skutkuje wypowiedzeniem łączącej strony umowy kredytowej. Na obecnym etapie należało uznać za wykazane, iż wypowiedzenie wysłane na wskazywany przez kredytobiorczynię adres i odebrane przez bliską osobę dorosłą dotarło do kredytobiorczynie w sposób, w którym mogła się z nim zapoznać. Nie wyklucza to jednak możliwości odmiennych ustaleń – jeżeli inny materiał procesowy np. dostarczony przez pozwaną, pozwoli na ustalenie innych okoliczności. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż Sąd Okręgowy dochodząc do nieprawidłowych wniosków co do braku skutecznego wypowiedzenia łączącego strony stosunku prawnego nie zbadał istnienia dochodzonej pozwem należności – choćby w świetle art. 339 § 2 k. p. c. Te okoliczności prowadzą do wniosku, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, co stwarzało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy, w świetle powyższych okoliczności, które należało uznać za przesądzone, oceni zaoferowane przez powoda twierdzenia oraz dalszy materiał procesowy,

czy to na płaszczyźnie wyznaczonej przez art. 339 § 2 k. p. c., czy też na zasadach ogólnych – jeżeli pozwana wdałaby się w spór co do istoty sprawy i na tej podstawie dokona oceny zgłoszonego powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 386 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego oraz - w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego – na podstawie art. 108 § 2 tego Kodeksu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.